

aan het einde zag ze reeds het geglim van de witte elektrische bollen aan den ingang der danszaal.

Ze haastte zich en ging met een paar kennissen naar binnen, de wijde, gladbevloerde, met galerijen afgezette zaal in, die te glanzen lag in het zachtgele schijnsel van vele elektrische lampen.

Er waren nog maar weinig mensen. Ze zetten zich aan een leeg tafeltje en tuurden wat rond, opmerkingen makend over een paar, dat zich al oefende, over de kellners, die zoo langzaam bedienden en over de benauwende hitte in de zaal. Er werd nu meer en meer beslag gelegd op de tafeltjes. Ze zagen enkele bekende gezichten, het werd vol. De muzikanten in het orkest werden aandachtig en het kopergekets van de eerste maten van een wals kwam neer over de rumoerende zaal.

— Kom, fluisterde Laura tot haar vriendin en met een heimelijken glimlach trok ze haar mee op den gladden vloer en ze begon zich voort te bewegen op het rythme van de zachtken aandeinende muziek. Ze danste langzaam Laura, met een nauwelijks bewegen van de kinderlijke heupen, sierlijk neertippend de kleine voeten, ze danste langzaam met een gedempte roering in het lenige lichaam en een stille droomerigheid op het even achterwaarts neigende gelaat; want dansen, dat was het grootste genot, dat Laura kende; dansen, dat was voor haar een vergeten van alle wrevel, van alle ergernissen; dansen, dat was een zich overgeven aan een vreemde verrukking, die een zalig trillen in haar lichaam verwekte en haar geest vervoerde in een extase, die al dat dagelijksche omglansde van een zonderling licht, dat haar kleine schokjes gaf van hevige genot.

En van haar twintigste jaar had ze gedanst, al de avonden, dat de danszaal open was, iederen Dinsdag, iederen Donderdag, iederen Zaterdag, iederen Zondag was ze gegaan, hardnekkig, het hoofd biedend aan waarschuwingen, aan smeekbeden, aan drei-

gementen. Om te kunnen dansen had ze zich laten scheiden van haar eersten man, was ze weggeloopt van een van haar minnaars, had ze eindelijk haar toevlucht gezocht bij Paul. Ze hield niet van Paul, ze had nooit van hem gehouden. En ze bleef koud voor zijn naar liefde hunkerende ziel, ze dreef den spot met zijn teere aanhankelijkheid, ze duldde ternauwernood zijn hartstocht; zij, die nooit had lief gehad, en die slechts zijn liefkozingen tot zich nam om bevrediging te vinden voor haar koude zinnelijkheid, die zijn krachteloosheid verachtte en zijn gevoeligheid verwenschte en die als weerwraak voor al die ergernissen er haar vreugd in gevonden had zijn illusies één voor één te dooden. Zij, die slechts bij hem bleef om te kunnen dansen.

En ook dezen avond bleef Laura zich steeds bewegen op den gladden parketvloer. Slechts in de korte pauzen zocht ze even haar stoel op, praatte eens een oogenblik met een kennis, die haar aansprak, doch zoodra de muziek weer inzette, greep ze haar vriendin, om al dansend, zich weer over te geven aan haar zoet gemijmer. Ze zag Paul zitten alleen bij het vuur, met een diepen groef om z'en mond, een harden rimpel in z'n voorhoofd. En ze zou binnenglijden met het rythme van den dans in haar lichaam, en ze zou de kamer doorzweven en in haar luchtigen gang hem vertellen van de kleuren, van het licht, van het leven daarginds in de danszaal en van Henri, dien ze liefhad. En de groef om zijn mond zou pijnlijker worden, de rimpel in zijn voorhoofd zwaarder en hij zou vooroverneigen, even nog schuw pogend zijn hoofd tot haar op te richten, dan zou hij dieper zinken, al dieper, totdat hij eindelijk neer zou storten, verpletterd onder de macht van haar dansextase.

Ah, ze kende haar macht over Paul, ze beheerschte hem met een blik van haar oogen, met een beweging van haar lichaam. Ze glimlachte en danste langzaam voort in